

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Karlem Ulíkem ve věci

žalobce: **V. Q. H.**
nar. X, státní příslušník Vietnamské socialistické republiky
bytem X
zastoupen obecným zmocněncem K. T. T.
bytem X

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 4. 2025, č. j. OAM-267/ZA-ZA11-HA06-2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu. Soud s žalovaným souhlasí, že k tomu nebyl důvod. Žalobce o mezinárodní ochranu žádal kvůli špatné ekonomické situaci ve Vietnamu a pro své tamní dluhy. Obával se postihu ze strany věřitelů. Shromážděné podklady ale dokládají, že žalobce měl ve vlasti k dispozici účinné právní prostředky

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

ochrany. Ty ale nevyužil. Špatné ekonomické podmínky pak samy o sobě důvodem pro udělení mezinárodní ochrany nejsou. Proto soud žalobu zamítl.

Průběh řízení o mezinárodní ochraně

2. Žalobce požádal dne 5. 3. 2025 o mezinárodní ochranu.
3. V poskytnutí údajů k žádosti uvedl, že o mezinárodní ochranu žádá, protože ve Vietnamu už nemá kde bydlet a zároveň má velký dluh, který by nemohl zaplatit. Z Vietnamu vycestoval v roce 2024 do Maďarska za účelem práce. Byl tam od března do prosince 2024. Poté přijel do České republiky (dále „ČR“) vlakem. Politické přesvědčení žádné nemá. Nikdy se politicky neangažoval.
4. Při pohovoru žalobce vypověděl, že již v roce 2022 měl v plánu, že bude žít a pracovat v zahraničí. Jen ještě nevěděl kde. Ve Vietnamu žil na vesnici, kde nebyl dostatek práce, případně za ni byl velmi nízký plat. Nakonec mu známí poradili, aby přijel pracovat do Maďarska. Problémy při vyřizování víza neměl. Zařídili mu ho zprostředkovatelé. Po práci v Maďarsku přijel do ČR. Po týdnu při kontrole ale policisté zjistili, že nemá platné vízum. Rozhodli proto o jeho vyhoštění. Poté si šel požádat o azyl. Lidská práva jsou v ČR podle žalobce dobrá. Chtěl by tu žít a pracovat oficiálně. Ve Vietnamu si vzal půjčku v přepočtu asi 500 tisíc korun. Musel zastavit dům rodičů a pozemky. Pak si půjčil ještě 250 tisíc korun od lichváře. Peníze si půjčil na zaplacení cesty do Maďarska. Dosud z dluhu nic nesplatil. Chtěl by ho splácet z výdělků z práce v ČR. Může se naučit česky a pracovat zde. Kdyby dluh nemohl zaplatit, tak by jej mohl lichvář zadržet nebo dokonce zabít. Občas mu telefonoval a strašil jej. Prý si najde způsob, jak od žalobce získat peníze zpět. Telefonoval mu jednou týdně, ale spíš zastrašuje rodiče žalobce. Chtěl po nich splatit žalobcův dluh. Pokud by nezaplatili, měli by prý velký problém. Lichvář mluvil obecně, neřekl nic konkrétního. O jiných problémech rodiče žalobci neřekli. S žádostí o pomoc se nikam neobrátili, protože jsou chudí a nemají peníze na splacení dluhu. Na policii se obrátit nemohou, protože pro policisty nemají úplatek. Tak to ve Vietnamu chodí. Pokud by se žalobce musel vrátit, obával by se, že nesežene práci, nesplatí dluh a nebude mít kde bydlet. U sourozenců ani rodičů by bydlet nemohl. Dům je zastavený kvůli dluhu a rodiče jsou v nájmu. Se státními ani bezpečnostními orgány ale žalobce problémy neměl.
5. Mezi podklady pro rozhodnutí žalovaný zařadil Informaci Ministerstva zahraničních věcí (dále „MZV“) ze dne 21. 1. 2025 s názvem „*Půjčky, úvěry, lichva*“ a dále Informaci svého odboru azylové a migrační politiky (dále „OAMP“) ze dne 4. 6. 2024 k bezpečnostní a politické situaci ve Vietnamu.

Napadené rozhodnutí

6. V záhlaví označeným rozhodnutím (dále „napadené rozhodnutí“) žalovaný rozhodl, že se žalobci mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, §14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, neuděluje.
7. Splnění podmínek pro udělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu žalovaný neshledal, neboť žalobce ve své vlasti nevyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Žalobce výslovně sdělil, že nemá politické přesvědčení, nikdy nebyl politicky aktivní a ani nebyl členem politické strany. Neuváděl ani žádné problémy se státními či bezpečnostními orgány.

8. Žalobce dále netvrdil žádné skutečnosti, které by zakládaly jeho důvodnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. O mezinárodní ochranu žádá z důvodu legalizace pobytu na území ČR, neboť zde chce pracovat a vydělat si peníze na splacení dluhu ve Vietnamu. Případný návrat spojuje s obavami z jednání věřitelů. Snaha legalizovat si v ČR pobyt ale není relevantním důvodem pro udělení azylu. Žalobce měl svou pobytovou situaci řešit jinou zákonnou cestou. Čistě ekonomické potíže v zemi původu nečiní z žalobce uprchlíka ve smyslu Úmluvy o právním postavení uprchlíků. Ekonomická situace by mohla být azylově relevantní jen tehdy, pokud by opatření mající nepříznivý dopad na životní úroveň žadatele byla skrytě namířena proti určité národnostní, rasové nebo politické skupině. Žádné zvláštní okolnosti ale v této věci žalovaný nezjistil.
9. Obavy z jednání věřitelů nesouvisí s důvody vymezenými v § 12 písm. b) zákona o azylu. Původcem pronásledování sice může být i soukromá osoba, ale pouze tehdy, pokud veřejná moc není ochotna nebo schopna zajistit ochranu před vážnou újmou. Ve věci žalobce tomu tak ale nebylo, protože se žalobce na státní orgány s žádostí o pomoc ani neobrátil. Z Informace MZV ze dne 21. 1. 2025 vyplývá, že občané Vietnamu mají v případě lichvy možnost se obrátit s žádostí o pomoc na státní orgány a domoci se ochrany svých práv. Jelikož žalobce této možnosti nevyužil, považuje žalovaný jeho dosavadní vyjádření o obavách v případě návratu do vlasti za spekulativní.
10. Ve vztahu k doplňkové ochraně žalovaný zkoumal, zda žalobci hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy. Nezjistil, že by tomu tak bylo. Shrnl poznatky k bezpečnostní a politické situaci ve Vietnamu a konstatoval, že žalobce nebyl trestně stíhaný, nijak proti současnému režimu nevystupoval a ani neměl jakékoli potíže se státními a bezpečnostními orgány. Rovněž bez problémů vycestoval ze země. Žalovaný proto nemá důvod se domnívat, že by se o něj státní moc v případě návratu zajímala, a hrozilo mu tak nějaké nebezpečí. V zemi původu ani neprobíhá žádný ozbrojený konflikt.
11. Žalovaný se rovněž zabýval možností žalobci udělit azyl za účelem sloučení rodiny dle § 13 zákona o azylu a humanitární azyl dle § 14 zákona o azylu. Důvody k jejich udělení však neshledal. Z ničeho nevyplývá, že by jeho rodinnému příslušníku byla v ČR udělena mezinárodní ochrana. Humanitární azyl je pak výjimečný institut a v řízení nevyšel najevo žádný důvod hodný zvláštního zřetele pro jeho udělení. Žalobce je dospělou, praceschopnou a zdravou osobou. Pro výše uvedené žalovaný žalobci neudělil ani doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny dle § 14b zákona o azylu.

Shrnutí žaloby

12. Žalobce se domáhá zrušení napadeného rozhodnutí žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále „s. ř. s.“).
13. Namítá, že žalovaný nezjistil hlavní důvod, proč žalobce opustil svou zemi. Byla jím nespokojenost s komunistickým režimem, který je nelidský a nezaručující rovnost ve společnosti. Jsou tam pošlapávána lidská práva. Žalobce požádal o mezinárodní ochranu kvůli dluhu a útlaku. V případě návratu se obává omezení osobní svobody komunistickou stranou. Většinu půjček si vzal na černém trhu od věřitelů, kteří jsou potomky komunistických úředníků. Svou moc by zneužili ke konfiskaci majetku, kontrole nebo nuceným pracím ke splacení dluhů. Z těchto důvodů a kvůli nespokojenosti s vládou jedné strany a vládní korupcí se žalobce rozhodl odejít. Jelikož se žalovaný dostatečně nezabýval tím, proč žalobce do ČR přijel, porušil § 50 odst. 2, 3 a 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního

řádu. Navíc porušil i § 52 správního řádu, protože neprovedl potřebné dokazování ke zjištění skutečného stavu věci.

Vyjádření žalovaného

14. Žalovaný navrhuje žalobu zamítnout. Odkazuje na napadené rozhodnutí, které má za správné a zákonné. Námitky jsou pouze obecným nesouhlasem s napadeným rozhodnutím. Nelze proto tvrdit, že by provedené dokazování bylo nedostatečné. Žalovaný se zabýval všemi okolnostmi tohoto případu. Je to právě žalobce, kdo má v řízení o udělení mezinárodní ochrany povinnost tvrzení. Na základě jeho výpovědi žalovaný zjišťuje skutkový stav. Žalobce měl možnost, aby při pohovoru uvedl všechny důvody, proč žádost podal. Žalobce hovořil jen o ekonomických problémech, které ale v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (dále „NSS“) nejsou azylově relevantní.

Posouzení věci soudem

15. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas [§ 32 odst. 1 písm. b) zákona o azylu], osobou k tomu oprávněnou a splňuje formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.
16. Soud o žalobě rozhodl bez jednání za splnění podmínek podle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť s takovým postupem účastníci implicitně souhlasili.
17. Dokazování nebylo třeba provádět, protože všechny okolnosti rozhodné pro posouzení věci vyplývají z obsahu správního spisu (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS).
18. Žaloba není důvodná.
19. Podle ustálená judikatury NSS platí, že primárním zdrojem informací podstatných pro udělení mezinárodní ochrany je samotný žadatel. Z obsahu jeho žádosti se pak v následujících fázích vychází a správní orgán zjišťuje skutkový stav v rozsahu možných důvodů udělení mezinárodní ochrany, které plynou právě z žadatelovy žádosti, respektive z dalších jím uváděných tvrzení (srov. např. rozsudek NSS ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003-41, a usnesení NSS ze dne 20. 6. 2013, č. j. 9 Azs 1/2013-38, či ze dne 11. 12. 2015, č. j. 5 Azs 134/2014-48, nebo ze dne 2. 6. 2020, č. j. 10 Azs 448/2019-34).
20. Žadatel je tedy tím, kdo v řízení ve věci mezinárodní ochrany nese břemeno tvrzení, a jeho žádost je posuzována z hlediska skutečností, které označí jako důvody k jejímu podání (např. usnesení NSS ze dne 11. 12. 2015, č. j. 5 Azs 134/2014-48, a ze dne 19. 1. 2017, č. j. 2 Azs 272/2016-47, ze dne 16. 1. 2019, č. j. 8 Azs 239/2018-39, nebo rozsudky NSS ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 Azs 214/2016-32, či ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65).
21. Představa, že by správní orgán sám zjišťoval pronásledování či potenciální ohrožení konkrétního žadatele o azyl v zemi jeho původu, je zcela nereálná. Jedině žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl pronásledován a proč. V průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých poté správní orgán jeho žádost posoudí (např. usnesení NSS ze dne 19. 7. 2016, č. j. 7 Azs 78/2016-23, nebo již citované usnesení č. j. 8 Azs 239/2018-39).
22. Pokud žadatel uvádí pouze důvody ekonomické, nemůže namítat, že správní orgán nezjistil přesně a úplně skutkový stav, pokud nezjišťoval důvody jiné, žadatelem neuvedené. Správní orgán současně musí žadateli poskytnout během pohovoru dostatečný prostor k tomu, aby

všechny důvody své žádosti uplatnil (viz např. usnesení NSS ze dne 28. 3. 2024, č. j. 2 Azs 305/2023-32, odst. 13).

23. V návaznosti na výše uvedené soud konstatuje, že žalovaný správně identifikoval důvody, které vyplynuly z údajů poskytnutých žalobcem a z jeho výpovědi a které žalobce vedly k podání žádosti o mezinárodní ochranu. Současně žalobci poskytl dostatečný prostor, aby uvedl všechny relevantní skutečnosti, které by měl žalovaný při posuzování žádosti zohlednit. Při pohovoru se jej podrobně doptával na okolnosti opuštění Vietnamu a co k tomu žalobce vedlo. Rovněž mu dal příležitost, aby se vyjádřil ke shromážděným podkladům pro rozhodnutí. Žalobce této možnosti nevyužil.
24. Ve správním řízení žalobce tvrdil, že žádost podává kvůli obavě z toho, že ve Vietnamu nebude mít kde bydlet, nesežene tam práci a nebude moci splácet své dluhy. V obecné rovině též hovořil o strachu z jednání věřitele, od kterého si peníze půjčil a který měl jeho rodinu zastrášovat. Přesně v těchto intencích žalovaný žalobcovu žádost posuzoval. Obstaral si k tomu i odpovídající podklady, které žalobce relevantně nezpochybňuje. Již na tomto místě proto soud uzavírá, že nemůže být důvodná námitka, dle které žalovaný nezjistil a neposuzoval skutečné důvody, pro které žalobce Vietnam opustil a požádal o mezinárodní ochranu v ČR.
25. K žalobní argumentaci soud podotýká, že v průběhu správního řízení se žalobce nikterak nevyjadřoval k politické nebo bezpečnostní situaci ve Vietnamu. Neuvedl, že by zemi opustil kvůli nesouhlasu s tamním politickým režimem či obavě z omezování lidských práv. Opakovaně žalovanému sděloval, že v místě jeho bydliště nelze sehnat práci, případně jen špatně placenou, a proto se rozhodl žít a pracovat v zahraničí. Proto si též vypůjčil peníze, aby mohl odcestovat nejprve do Maďarska a poté i do ČR. O mezinárodní ochranu dle své výpovědi požádal až poté, co jej kontrolovala policie a z důvodu neplatného víza mu hrozilo vyhoštění. Je tak zjevné, že jeho žádost je mj. vedena i snahou vyhnout se správnímu vyhoštění. Naopak podle soudu nic nesevčí o tom, že by žalobce žádost podal pro odůvodněný strach z pronásledování nebo vážné újmy ze strany státních orgánů ve Vietnamu. Žalobce potíže s vietnamským režimem nezmínil a potvrdil, že není nijak politicky aktivní. Nově uváděnými skutečnostmi v žalobě ohledně špatného stavu lidských práv a nesouhlasu s komunistickým režimem se tak zjevně snaží dodatečně podpořit důvodnost své žádosti, aniž by ale tyto skutečnosti byly v jeho případě reálným důvodem pro opuštění Vietnamu. Současně nejde o tvrzení, která žalobce nemohl bez vlastního zavinění uvést již ve správním řízení (srov. usnesení NSS ze dne 23. 10. 2025, č. j. 6 Azs 86/2025-40, odst. 11–12).
26. Žalovaný se nadto pronásledováním žalobce za uplatňování politických práv a svobod a současnou politickou a bezpečnostní situací ve Vietnamu řádně zabýval na stranách 3 a 7 napadeného rozhodnutí. Soud ověřil, že závěry žalovaného mají oporu ve shromážděných podkladech, zejména v Informaci OAMP ze dne 4. 6. 2024, a vycházejí z žalobcových tvrzení. Jelikož soud nemá, co by nad rámec odůvodnění žalovaného dodal, plně na něj odkazuje.
27. Soud pak souhlasí i s tím, jak žalovaný vyhodnotil žalobcem tvrzené důvody pro podání žádosti.
28. Ekonomické obtíže (byť jistě mohou způsobovat žadateli reálné problémy v řadě oblastí života) samy o sobě nemohou založit důvody pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu či doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu (viz např. rozsudek NSS ze dne 27. 8. 2003,

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

č. j. 5 Azs 3/2003-54, a dále usnesení NSS ze dne 8. 9. 2020, č. j. 8 Azs 85/2020-27, a judikaturu citovanou v jeho odst. 9, nebo usnesení NSS ze dne 19. 8. 2020, č. j. 6 Azs 185/2020-24, a judikaturu citovanou v jeho odst. 12).

29. Mají-li ekonomické důvody žádosti nabýt relevance i z hlediska mezinárodní ochrany, musí k nim přistoupit další okolnosti, například musí ekonomické problémy žadatele ohrožovat existenčně a zároveň by musely být skutečně výsledkem pronásledování žadatele z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu (srov. usnesení NSS ze dne 27. 8. 2008, č. j. 5 Azs 60/2008-69, či např. ze dne 23. 1. 2023, č. j. 10 Azs 321/2022-26, odst. 8).
30. Žalobce však žádné zvláštní okolnosti netvrdil. Nevysvětlil ani, proč by si ve Vietnamu nemohl lépe placené zaměstnání sehnat. Byl-li žalobce ochotný za výdělkem vycestovat do zahraničí, jistě se mu nabízela i možnost hledat si práci i jinde ve Vietnamu než jen ve vesnici, ve které žije. Nadto je žalobce zjevně ochotný a schopný pracovat, a proto by mu v tomto záměru neměla bránit ani žádná zvláštní okolnost na straně jeho osoby.
31. Žalobce dále nevypověděl nic o tom, že by byl před svým odjezdem ve vlasti pronásledován, ať už z jakéhokoli důvodu. Při pohovoru rozvedl své obavy z jednání věřitele, od kterého si na cestu do zahraničí půjčil peníze. Žalovaný však na základě Informace MZV ze dne 21. 1. 2025 zjistil, že žalobce měl možnost se účinně domáhat ochrany své osoby před tímto jednáním u vietnamských úřadů.
32. Konkrétně z Informace MZV ze dne 21. 1. 2025 vyplývá, že se vietnamští občané mohou v případě nepřiměřeně vysokých úroků obrátit na tamní státní orgány (na orgány činné v trestním řízení v případě úrokové sazby 100 % p. a. a výše, nebo skrze občanské soudní řízení v případě úrokové sazby 20 % – 99 % p. a.). Samotná oběť trestného činu lichvy není za uzavření úvěru postihována. Žalobce nebo jeho rodina se přitom ani nepokusily na tamní policii či jiné orgány s žádostí o pomoc obrátit.
33. Žalobce tyto závěry žalovaného podložil zprávou o zemi původu relevantně nezpochybnil. Ve správním řízení jen uvedl, že by jeho rodina neměla na úplatek pro policisty. Nicméně z citované Informace MZV nevyplývá, že by vnitrostátní ochrana nebyla účinná a že by postih případného nezákonného jednání byl podmíněn poskytnutím úplatku. Navíc žalobce jen spekuloval, že by policisté od jeho rodiny úplatek žádali. Jelikož se na policii vůbec neobrátili, nelze bez dalšího tvrdit, že by jim odmítla poskytnout ochranu. Dále pak až v žalobě žalobce tvrdil, že jeho věřiteli jsou potomci komunistických úředníků, a proto se obává postihu z jejich strany. Nicméně tyto skutečnosti žalovanému v průběhu řízení nesdělil, ačkoli k tomu měl dostatek příležitostí. Soud proto tato tvrzení nepokládá za věrohodná.
34. Žalovaného závěry potvrzuje i judikatura: „*Nejvyšší správní soud se opakovaně situací vietnamských dlužníků žádajících o azyl zabýval (srov. usnesení ze dne 6. 1. 2022, č. j. 5 Azs 61/2020–30, nebo ze dne 25. 9. 2023, č. j. 5 Azs 99/2023–31, či ze dne 19. 10. 2023, č. j. 10 Azs 219/2023–32 a další). Dospěl přitom k závěru, že ve Vietnamu jsou reálně zajištěny mechanismy účinné ochrany například u policie či jiného státního orgánu a že vietnamská legislativa postihuje případy lichvy. NSS uvedl, že je-li ve Vietnamu státními orgány postihována nejenom lichva, ale i samotné nelegální poskytování půjček (příjemce těchto půjček je považován za oběť trestného činu), nelze bez dalších konkrétních informací předpokládat, že dlužník nebude ze strany státních orgánů chráněn před výrazně závažnějším jednáním, které by spočívalo v násilném vymáhání těchto pohledávek (srov. usnesení č. j. 5 Azs 99/2023–31, bod 21)*“ (viz již citované usnesení č. j.

2 Azs 305/2023-32, odst. 17). V případě žalobce soud neshledal, proč by právě citované nemělo platit.

35. Z výše uvedeného pak plyne, že se žalovaný věnoval všem relevantním okolnostem případu, dostatečně zjistil skutkový stav, a to na základě odpovídajících podkladů. Námitky, že žalovaný pominul rozhodné skutečnosti a neprovedl potřebné důkazy, jsou proto nedůvodné.
36. Lze shrnout, že u žalobce v průběhu řízení nevyšel najevo žádný důvod pro udělení mezinárodní ochrany. Jím nemůže být jen snaha o legalizaci pobytu či získání pracovního povolení sama o sobě (např. rozsudky NSS ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004-44, ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004-69, ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004-94, nebo ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004-81). Chce-li žalobce setrvat na území ČR, aby zde mohl pracovat, musí postupovat jinými právními cestami. Poskytnutí azylu je zcela specifickým důvodem pobytu cizinců na území ČR, který nelze zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území ČR tak, jak jsou upraveny např. v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změnách některých zákonů (viz rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48).

Závěr a náklady řízení

37. Soud uzavírá, že žalobní námitky neshledal důvodnými. Současně nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti. Proto žalobu jako nedůvodnou v celém rozsahu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.)
38. O nákladech řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť žalovaný nevynaložil žádné náklady nad rámec své běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 16. prosince 2025

Karel Ulík v.r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.